

Stk. 2 viderefører den eksisterende kompetencefordeling mellem Det Finansielle Virksomhedsråd og Finanstilsynet, idet den nærmere afgrænsning af rådets kompetence fremgår af det fremsatte forslag til lov om finansiel virksomhed.

Stk. 3, 2. pkt., præciserer, at Finanstilsynet med virkning over for såvel realkreditinstituttet som låntager kan kræve et realkreditlån nedbragt, hvis bestemmelserne om løbetider, afdragsprofiler, lånegrænser og værdiansættelse m.v. i loven og de tilhørende bekendtgørelser ikke er overholdt. Samtidig vil det af det samtidig med dette lovforslag fremsatte forslag til lov om finansiel virksomhed fremgå, at låntager i lånevilkårene skal oplyses herom, og at realkreditinstituttet skal yde låntager et nyt lån, der ikke er et realkreditlån, på tilsvarende vilkår, medmindre den manglende overholdelse af reglerne kan henføres til låntagers oplysninger m.v.

§ 34, stk. 1-3, viderefører eksisterende bestemmelser i realkreditlovens § 47 a, stk. 1, og § 94, idet der dog er foretaget den omtalte præcisering i stk. 3, 2. pkt.

I *stk. 4* gives hjemmel til, at Finanstilsynet kan anvende fremmed bistand. Bestemmelsen fremgår af den gældende lov om finansiel virksomhed. Stk. 4 kan anvendes i særlige tilfælde, hvor tilsynet har et presserende behov herfor eller har brug for en speciel ekspertviden. Finanstilsynets brug af eksperter skal ske inden for de almindelige økonomiske rammer fastlagt i finansloven.

Til § 35

Forslagets § 35, som svarer til § 97 i den gældende realkreditlov, gør det muligt for Finanstilsynet systematisk at indhente oplysninger i offentlige registre om ejendomsforhold.

Til § 36

Den foreslåede bestemmelse, som er ny i forhold til realkreditloven, giver Finanstilsynet hjemmel til at fastsætte bekendtgørelser om regler for realkreditinstitutternes indberetninger på nærmere definerede områder. På alle områderne stilles der allerede i dag krav om periodiske indberetninger i medfør af Finanstilsynets almindelige hjemmel til at indhente oplysninger hos realkreditinstitutterne.

Til § 37

Forslagets § 37 definerer, hvem der anses som part i afgørelser truffet af Finanstilsynet. Udgangspunktet for bestemmelsen, jf. *stk. 1*, er, at alene det realkreditinstitut eller kreditinstitut, som en afgørelse truffet af

Finanstilsynet retter sig til, anses som part. Denne indskrænkning i forhold til det almindelige forvaltningsretlige partsbegreb er nødvendig for at undgå en udhuling af Finanstilsynets tavshedspligt, idet parter adgang til aktindsigt efter forvaltningsloven ikke tilside sættes af tavshedspligtsreglerne. Efter det indskrænkede partsbegreb har eksempelvis hverken kunder eller aktionærer i realkreditinstitutter eller kreditinstitutter partsstatus, uanset deres interesse i en given sag.

Som en undtagelse fra hovedreglen i stk. 1 kan personer med særlig tilknytning til et realkreditinstitut eller kreditinstitut få partsstatus i deres egen sag, hvis Finanstilsynets udstedte påbud eller påtaler forhold, der retter sig direkte mod den pågældende, jf. *stk. 2*.

§ 37 viderefører bestemmelser i realkreditlovens § 98 a.

Til kapitel 6

Til § 38

Forslagets § 38, *stk. 1*, fastsætter en rekursmulighed for afgørelser truffet af Finanstilsynet.

I *stk. 2* foreslås en bestemmelse om domstolsprøvelse af Erhvervsankenævnets afgørelser og af Finanstilsynets påbud om berigtigelse af lån, der ikke overholder loven og regler udstedt i medfør heraf.

Bestemmelsen viderefører realkreditlovens § 100, stk. 3 og 4.

Til kapitel 7

Til § 39

De foreslåede straffebestemmelser er subsidiære i forhold til straffelovens regler og har således betydning for lovovertrædelser, der ikke er strafsanktioneret i øvrigt. Endvidere får straffebestemmelserne selvstændig betydning, såfremt overtrædelserne er sket ved uagtsomhed, der som udgangspunkt ikke straffes efter straffeloven.

I medfør af *stk. 2* kan der i regler udstedt af Finanstilsynet i medfør af loven fastsættes straf i form af bøde for overtrædelse af bestemmelserne. Straffebestemmelserne skal fremgå af de fastsatte regler.

Stk. 3 indebærer, at også realkreditinstituttet eller kreditinstitutet kan pålægges et strafansvar.

Stk. 4 medfører en forlængelse af forældelsesfristen i forhold til den almindelige forældelsesfrist på 2 år i straffelovens § 93, stk. 1, nr. 1. Bestemmelsen er begrundet i, at en række overtrædelser først opdages ved undersøgelser i virksomheden, og at der kan være mere end to års intervaller mellem de enkelte typer af undersøgelser i realkreditinstitutter.